

O haină nepurtată, un izvor neatins

14 ianuarie 2008

Gili Cârstea

Ieri discutam despre ștergerea păcatelor, în lumina celor trei argumente biblice care indică momentul acestui măreț eveniment.

Ziua Ispășirii din sistemul ceremonial, viziunea din Zaharia cu Iosua și îngerul, și nunta Mielului din Apocalips, arată că această lucrare are loc la sfârșitul planului de mântuire, chiar înaintea evenimentelor finale.

În toate aceste trei cazuri se vorbește despre o acțiune specială, care nu se repeta cu alte ocazii, acțiune care aduce din nou unitatea edenică dintre Dumnezeu și om.

În ziua Ispășirii, poporul era curățit în grup, colectiv, de păcatul lui; nu se spune că era doar iertat, sau altă formă de trecere cu vederea a păcatului.

Iosua, ca reprezentant al națiunii, era dezbrăcat de haina murdară de pe el, și i se oferea o altă haină, care însemna îndepărtarea nelegiuirii și primirea neprihănilor. Nu se spune că haina albă era îmbrăcată peste cea murdară.

Miresei lui Hristos i s-a dat să se îmbrace cu “în subțire, strălucitor și curat,” adică haina neprihănilor lui Hristos, iar pentru clarificare se adaugă că aceasta înseamnă “faptele neprihănite ale sfinților” (Apoc 19:8).

Această înțelegere despre ștergerea păcatelor este puternic susținută de un pasaj din Spiritul Profetiei, referitor la haina neprihănilor lui Hristos și ce înseamnă pentru noi primirea ei:

“Această haină, țesută în războiul ceresc, nu are niciun fir de origine omenească. În omenescul Său, Hristos a lucrat un caracter desăvârșit, pe care Se oferă să ni-l dăruiască și nouă. ‘Toată neprihănila noastră este ca o haină mânjită’ [Isa 64:6 KJV]. Tot ceea ce putem face noi este mânjit de păcat. Dar Fiul lui Dumnezeu ‘S-a arătat ca să ia păcatele noastre; și în El nu este păcat.’ Păcatul este definit a fi ‘călcarea legii’ [1 Ioan 3:5]. Dar Hristos a păzit fiecare cerință a legii. El spunea despre Sine: ‘Îmi place să fac voia ta, Dumnezeule, și legea Ta este în fundul inimii Mele’ [Ps 40:8]. Când a fost pe pământ, El a spus ucenicilor Săi: ‘Eu am păzit poruncile Tatălui Meu’ [Ioan 15:10]. Prin ascultarea Sa desăvârșită, El a făcut posibil pentru orice ființă umană să asculte poruncile lui Dumnezeu. Când ne supunem lui Hristos, inima este unită cu inima Lui, voința se cufundă în voința Lui, mintea devine una cu mintea Lui, gândurile sunt aduse sub controlul

Lui; noi trăim viața Lui. Aceasta înseamnă să fim îmbrăcați cu haina neprihănilor Lui. Când Domnul privește asupra noastră, El nu vede haina din frunze de smochin, goliciunea și diformitatea păcatului, ci haina neprihănilor Sale, care este ascultare desăvârșită de legea lui Iehova” (COL 311).

Să analizăm puțin acest pasaj, care stabilește fără confuzii ce înseamnă să fii îmbrăcat cu haina neprihănilor lui Hristos.

- Haina nu are “niciun fir” de origine omenească, adică faptele noastre nu au o contribuție la realizarea ei. Ea este cu totul străină de starea de păcat a omenirii, deci nu poate fi produsă de tehnici și exerciții spirituale omenești, oricât de pioase ar părea ele.

- Haina este produsă într-un “caracter omenesc.” Nu se spune că a fost produsă în caracterul divin, deoarece divinul nu păcătuiește. Nu era nicio realizare dacă păzirea legii era obținută de un Hristos care era divin, și deci nu putea păcătuia. Este de la sine înțeles că Dumnezeu nu păcătuiește. Trebuia arătat că, unit cu natura divină, omenescul nu păcătuiește. De aceea este Hristos “al doilea Adam.”

- Când acceptăm și primim haina neprihănilor Lui, are loc o fuziune între caracterul uman și caracterul divin descoperit în Hristos, care duce la păzirea desăvârșită a legii lui Dumnezeu. Așa ceva nu s-a întâmplat până acum cu nimeni din poporul lui Dumnezeu. Fiecare generație de credincioși a murit doar cu “arvuna” Duhului, și cu promisiunea că vor avea parte de haina neprihănilor lui Hristos odată în viitor.

- A fi îmbrăcat cu haina neprihănilor lui Hristos înseamnă să “trăim viața Lui,” așa cum spune Ioan: “Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6). Așa ceva nu s-a întâmplat încă. Poporul nostru nu înțelege acest lucru, și de aceea nunta Mielului nu poate veni. Biserica susține că ea a primit solia neprihănilor lui Hristos, fără să înțeleagă că atunci când solia este primită urmează imediat nunta Mielului, și apare un popor care trăiește fără păcat.

- Ultima propoziție din pasaj, că Hristos nu mai vede păcătoșenia noastră, ci haina neprihănilor Sale, a fost mistificată ani de zile. S-a speculat de aici că haina este doar o manta care maschează păcătoșenia noastră, astfel ca mânia divină să nu se abată peste păcătos. Noi trăim în păcat, dar haina ne prezintă în fața cerului ca fiind sfinți, ceea ce este cu totul străin de intenția pasajului.

Sensul corect este că atunci când mireasa primește haina neprihănilor lui Hristos, păcătoșenia nu mai este, a fost îndepărtată (Zah 3:4), este străină de firea lor; ei trăiesc “viața Lui,” adică o desăvârșită ascultare de legea lui Dumnezeu. Cerul vede “ascultare desăvârșită de legea lui Iehova” deoarece acei oameni trăiesc realmente ca și Hristos, fără păcat; ei au fost făcuți părtași de natură divină.

Acest lucru este confirmat câteva paragrafe mai jos:

“Cel care devine părtaș de natură divină va fi în armonie cu marele standard al lui Dumnezeu pentru neprihănire, legea Sa cea sfântă. Aceasta este regula prin care măsoară Dumnezeu acțiunile oamenilor. Acesta va fi testul caracterului la judecată” (COL 314).

În Hristos, Dumnezeu a făcut dovada că omul păcătos, despărțit de Dumnezeu, rob al nelegiuirii, controlat de legea păcatului și a morții, lipsit de slava lui Dumnezeu, poate fi adus din nou la sfințenie, la ascultare desăvârșită de legea lui Dumnezeu, prin actul creator al unirii cu natura divină.

Sora White recunoștea că biserica nu a primit solia neprihănirii lui Hristos, și din acest motiv haina neprihănirii lui Hristos este “ca o haină nepurtată,” ca “un izvor neatins” (RH 29 nov 1892). Motivul, spune ea, este acela că “Hristos nu a fost prezentat în legătură cu legea,” și de aceea Duhul Sfânt nu poate lucra în inimile lor.

De atunci nu s-a schimbat nimic. Biserica își continuă ceremoniile, fără să înțeleagă că nunta Mielului nu poate avea loc fără hainele de însubțire ale neprihănirii lui Hristos.

“O religie legalistă nu va putea niciodată să conducă suflete la Hristos; este o religie fără dragoste, fără Hristos. Postul și rugăciunea motivate de un spirit de îndreptățire de sine sunt o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Adunarea solemnă pentru închinare, tot sistemul ceremoniilor religioase, umilirea de față, sacrificiile impuse, declară că făptuitorul acestor lucruri se crede neprihănit, pregătit pentru cer; dar totul este o amăgire. Propriile noastre fapte nu pot nicidecum să cumpere mântuirea.

“Așa cum era în zilele lui Hristos, la fel este și astăzi; fariseii nu își cunosc goliciunea spirituală. Lor le este adresată solia: ‘Fiindcă zici, sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești nenorocit, ticălos, sărac, orb și gol. Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi.’ Credința și dragostea sunt aurul curățit prin foc. Dar pentru mulți, aurul și-a pierdut strălucirea, și comorile bogate au fost pierdute. Neprihănirea lui Hristos este pentru ei o haină nepurtată, un izvor neatins” (DA 280).

Poporul nostru crede că el a primit neprihănirea lui Hristos, deoarece el vede această haină ca pe o manta care acoperă starea noastră de păcat permanent.

Când va înțelege că haina neprihănirii lui Hristos este oferită bisericii ca urmare a lucrării lui Dumnezeu din Ziua Ispășirii – adică ștergerea păcatelor, unirea cu natura divină și sigilarea – atunci ziua nunții Mielului va fi la un pas.

Până atunci, ea rămâne o “haină nepurtată, un izvor neatins.”
